Usnesení Nejvyššího soudu ČSR ze dne 29.07.1988, sp. zn. 11 Co 120/88, ECLI:CZ:NS:1988:11.CO.120.1988.1

Číslo: 2/1991

Právní věta: Jestliže poživatel starobního důchodu dosáhne v zaměstnání uvedeném v ustanovení § 3 odst. 1 nařízení vlády ČSFR č. 142/1983 Sb. v kalendářním roce výdělku vyššího než 22 000,- Kčs, neposkytuje se mu v tomto roce starobní důchod při dalším trvání takového zaměstnání, a to od splátky důchodu následující po kalendářním měsíci, v němž jeho výdělek dosáhl částky 22 000,- Kčs, i když už dále nepracoval (např. čerpal neplacené volno).

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 29.07.1988

Spisová značka: 11 Co 120/88

Číslo rozhodnutí: 2

Číslo sešitu: 2-3

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Důchod

Předpisy: 142/1983 Sb. § 3
§ 4

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Rozhodnutím z 28. 1. 1988 uvolnil bývalý Úřad důchodového zabezpečení v Praze navrhovatelce počínaje dnem 1. 1. 1988 výplatu starobního důchodu, a to ve výši 2256,- Kčs měsíčně včetně zvýšení podle zákonných opatření č. 76/1979 Sb. a č. 7/1982 Sb. při současné úpravě výše dávky za další nově prokázanou dobu zaměstnání.

V opravném prostředku proti tomuto rozhodnutí navrhovatelka namítala, že starobní důchod jí měl být uvolněn již od 10. 12. 1987, třebaže pracovní poměr ukončila až k 31. 12. 1987, poněvadž od 10. 12. 1987 čerpala neplacené volno a neměla žádný příjem.

Městský soud v Praze opravnému prostředku navrhovatelky nevyhověl a přezkoumávané rozhodnutí potvrdil, vycházeje z výpovědi navrhovatelky slyšené jako účastnice řízení a z vyjádření Úřadu důchodového zabezpečení v Praze. Zjistil, že navrhovatelka uzavřela v roce 1987 pracovní poměr na dobu určitou (do 31. 12. 1987), pracovala jako plánovačka a v srpnu 1987 dosáhla příjmu 22 000,- Kčs; počínaje zářijovou splátkou jí byla výplata starobního důchodu zastavena a posléze uvolněna po skončení zaměstnání od 1. 1. 1988, byť od 10. 12. 1987 čerpala neplacené volno až do skončení pracovního poměru. Z takto zjištěného skutkového základu dospěl soud prvního stupně k závěru, že navrhovatelce nelze obnovit výplatu starobního důchodu od 10. 12. 1987, poněvadž její pracovní

poměr trval do konce kalendářního roku 1987 (§ 4 odst. 1 nařízení vlády ČSSR č. 142/1983 Sb.).

V odvolání navrhovatelka připomínala, že v roce 1986 byla zaměstnána za stejných podmínek a starobní důchod jí byl uvolněn již od 10. 12. 1986. Zdůrazňovala, že pracovala podle potřeb organizace, od 9. 9. 1987 jí důchod nebyl vyplacen a částka, která za dobu 3 měsíců představuje zvýšení dávky za dobu dalšího zaměstnání po vzniku nároku, je ve srovnání s trojnásobkem splátky dávky zanedbatelná (49,- Kčs).

Nejvyšší soud České republiky potvrdil uvedené usnesení soudu prvního stupně.

Z odůvodnění:

Ustanovení § 4 odst. 1 nařízení vlády ČSSR č. 142/1983 Sb. upravuje výslovně, že dosáhne-li v zaměstnání uvedeném v ustanovení § 3 odst. 1 téhož nařízení poživatel starobního důchodu v kalendářním roce výdělku vyššího než 22 000,- Kčs, starobní důchod se mu v tomto roce při takovém zaměstnání neposkytuje od splátky důchodu následující po kalendářním měsíci, v němž výsledek dosáhl uvedené částky.

Navrhovatelka dosáhla v roce 1987 příjmu 22 000,- Kčs v srpnu; Úřad důchodového zabezpečení proto v souladu se zmíněným ustanovením od následující splátky až do konce kalendářního roku navrhovatelce starobní důchod neposkytl, poněvadž její pracovní poměr trval až do 31. 12. 1987. Ve prospěch navrhovatelky nelze také nic vytěžit z toho, že od 10. 12. 1987 do konce téhož roku již nepracovala (čerpala neplacené volno), jestliže zaměstnání trvalo a pracovní poměr nebyl před koncem kalendářního roku ukončen.

Soud prvního stupně proto nepochybil, jestliže přezkoumávané rozhodnutí, jímž byla navrhovatelce uvolněna výplata starobního důchodu až od 1. 1. 1988, potvrdil.

Věcně správné usnesení soudu prvního stupně bylo proto odvolacím soudem podle ustanovení § 219 o. s. ř. potvrzeno.

Účastníkům nebyla přiznána náhrada nákladů odvolacího řízení, poněvadž navrhovatelka neměla s odvoláním úspěch a odpůrci náklady řízení nevznikly (§ 142 odst. 1, § 224 odst. 1 a § 244 odst. 1 o. s. ř.).